

:AMB CAMES QUE RODEN:

Totes les persones volem tenir una vida independent. Cadascuna, en la mesura que podem, cerquem la manera d'aconseguir-ho, però no ens adonem que sense l'ajuda d'altri -encara que siga mínima- no seria possible assolir la nostra "independència". Mai s'és tan independent com ens agrada creure.

Si parlem de persones amb diversitat funcional, no canvia l'objectiu i també desitgem gaudir una vida el més independent possible, però, com és lògic necessitem més suports (productes de suport -abans anomenades ajudes tècniques- i recursos humans) que compensen els déficits d'autonomia personal que tenim.

Pensàvem que amb l'aprovació de la Llei de l'autonomia personal tindriem l'oportunitat de tenir una vida més "independent" sense haver de dependre de la família i de les amistats per realitzar totes les nostres activitats diàries. Però no ha estat així, aquesta Llei, a banda del retard i deficiència en la seua implementació, no contempla correctament la figura de l'assistent personal, peça

fonamental perquè les persones amb gran dependència puguem desenvolupar les nostres vides segons les nostres decisions.

D'altra banda, massa sovint es confon la figura de l'assistent personal amb la de la cuidadora o cuidador i fins i tot preocupa que s'arribe a substituir una prestació per l'altra ja que no tenen res a veure. La regulació adequada de l'assistència personal, la qual s'ocuparia de realitzar les tasques que les persones amb diversitat funcional no poden fer sense ajuda, com són banyar-se o dutxar-se, netejar la llar, o tasques d'acompanyament en viatges, gestions, etc., amb un horari individual i flexible adaptat a les necessitats de la persona atesa que és qui decideix quan i com, permetria plantejar-nos una vida plena i independent com qualsevol ciutadana o ciutadà.

Mar Dalmau Caselles
Cèsar Gimeno i Nebot
Col·laboradora i col·laborador
del GIAT sobre Discapacitat
Fundació Isonomia per
a la Igualtat d'Oportunitats